

LES JOURS DE MON ABANDON

La primera vegada que vaig llegir *Les jours de mon abandon* d'Elena Ferrante, em vaig quedar sense alè abans d'arribar al final de la història. Vaig aguantar el llibre lluny de mi, com si volgués mantenir a distància la seva protagonista i el seu entorn. La Itàlia dels anys 1990 és la Itàlia de la meva mare, molt més que la meva, i tanmateix la seva marca continua adherida al meu cos. El model únic de família, l'amor, l'èxit. La devoció per la normalitat i els seus dictats. L'Olga, malgrat el seu enginy i la seva intel·ligència, reflecteix aquest món a la perfecció. Però Elena Ferrante ens mostra la cara oculta de la història. Ens porta de la mà i ens presenta una altra Olga. La dona escandalosa i poderosa que s'allunya de la seva època per connectar amb un període arquetípic. La dona que em dona el desig i la força per convertir-me en la persona que soc. Més enllà del gènere i contra tota lògica. Sí, tenia necessitat d'explicar aquesta història.

Gaia Saitta